

til at dyrke Sejlsporten interesseres ikke alene for Sporten, men ogsaa for Landets Virksomhed paa Havet og for alt, hvad dermed staaer i Forbindelse, og jeg skulde mene, at et Land som Danmark, havomslynget som det er, i høj Grad burde være et i Sejlskibs- og Sejlforhold overhovedet stærkt interesseret Land. Det er ogsaa underligt at se, at medens man nu fra Statens Side vil beskatte ikke alene det, som maa kaldes Luksus, men ogsaa det, som kaldes Sport, giver man fra Københavns Kommunes Side ikke helt smaa Beløb til Sejlsport derigennem, at man udlejer Langelinies Pavillon til Kgl. dansk Yachtklub paa saa favorable Vilkaar, at det i Virkeligheden maa karakteriseres som et stort Tilskud. Jeg vil ogsaa gerne pege paa, at der ikke er mindste Tvivl om, at den store Interesse for Søfart, som Tyskland nærede i Aarene umiddelbart før Krigen, i ikke ringe Grad blev fremmet gennem Sejlsporten, og ikke mindst gennem de store Kapsejladser i Kiel, hvor Landets Overhoved mødte frem som Protektor for Sporten. Endvidere henviser jeg til, at der hvert Aar rundt omkring affoldes internationale Kapsejladser, hvortil hvert Land kun sender een Baad. Disse Baade er meget dyre og kan kun fremskaffes derved, at der vises stor Offervillighed fra privates Side. Vil man nu yderligere i høj Grad beskatte saadanne Sportsbaade, forekommer det mig, at man derved vil gøre Sporten stor Skade, hvilket jeg mener vilde være urimeligt. (*Finansministeren [Brandes]*: Det er altsaa for egen Regning). Dette er for egen Regning.

I øvrigt vilde jeg mene, at gaar man til Beskatning af saadan Sport, altsaa det, man virkelig kan kalde Sport, vilde det være rimeligt og konsekvent, om man ogsaa gik over til at beskatte Væddeløbsheste og lignende, og i Forbindelse med Automobilskatten vilde jeg ogsaa mene, det vilde være naturligt at overveje, om man ikke skulde beskatte egentlige Lystkøretøjer. Jeg synes ikke, der er megen Mening i — for at gaa til den yderste Luksus indenfor Køretøjerne —, at et jævnt, almindeligt Automobil skal beskattes i høj Grad, men et Firspand ikke. Deri synes jeg ikke er megen Konsekvens, saa vil man den Vej ud — og jeg mener, det er rigtigt, at man

gaar til Beskatning af Luksus —, bør man ikke glemme ogsaa den Form for Luksus.

Jeg skal derefter gaa over til at omtale det sidste af de fremsatte Lovforslag, som betyder saa langt det meste finansielt set, nemlig det Lovforslag, som gaar ud paa at forandre Satserne i Lovene af 8. Juni 1912 og 10. Maj 1915. Jeg vil der først i Lighed med, hvad der er gjort af tidligere Talere, udtale min Tilfredshed med, at den saakaldte Merindkomstskat er forsvundet. Samtidig vil jeg gerne udtale min Beklagelse over, at man vedblivende ikke gaar over til at beskatte Andels- og Brugsforeningerne. Jeg vil udtale min Beklagelse over, at man ikke i stærkere Grad nu end tidligere søger at beskatte Udlændinge. Forholdet er det, at Udlændinge skal have været her et Aar, før de sættes i Skat. Jeg tror, der om dette Spørgsmaal — jeg maa i hvert Fald antage det efter de Udtalelser, som faldt under den Udvalgsbehandling, der fandt Sted angaaende Skattelovene i Efteraaret 1918 — er nedsat en nordisk Kommission. Jeg vilde imidlertid meget ønske, at man fra Ministeriets Side vilde foranledige, at denne Kommission arbejdede meget hurtigt, hvis den da ikke gør det af sig selv. Det er i Aar som disse, hvor Usikkerheden ude i den store Verden er saa stor, som den er, at der kan antages at blive noget virkeligt at tjene ved denne Skat; at komme med den, naar alt er faldet i Ro, tror jeg, man vil have liden Fornøjelse eller rettere sagt lidet Udbytte af. Jeg mener ogsaa i socialdemokratiske Blade at have set stærke Opfordringer netop til at ramme Udlændinge, saa jeg maa haabe, at man i denne Sag kan vente Tilslutning fra Socialdemokratiets Side.

Som nævnt er det altsaa Mening, at Merindkomstskatten skal falde bort. Den Skat, man kaldte Tillægsskatten, det være sig paa Indtægt, Formue eller Selskaber, havde man tidligere i en særlig Lov, medens man nu sætter den ind i bestaaende Love. Fra den ærede Ordfører for Venstres Side (N. Neergaard) er der udtalt Anerkendelse deraf, idet Skattelovene derved bliver mere overskuelige. Vi fra vor Side maa beklage denne Forandring ud fra det Synspunkt, at selv om vi er klare over, at man i Fremtiden maa betale væsentlig større Indtægts-